

Risâle-i Nûr hizmetinin ruhu ve esası Kur'ân'a hizmettir. Hazret-i Üstâd'ın bu çerçevede son derece önem verdiği maksadlarından biri de Kur'ân hattına hizmet etmek ve onu muhâfaza etmek idi. O şöyle diyordu:

“Risâle-i Nûr'un mühim bir vazîfesi, âlem-i İslâmın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan hurûf-u Arabiyeyi muhâfaza etmektir”

Bedüzzaman Hazretleri **“Âhiret kardeşlerime mühim bir ihtâr!”** başlıklı mektubunda nasıl Risâle-i Nûr talebesi olunabileceği hususunda şu sınırları çiziyordu:

“Risâle-i Nûr'a intisâb eden zâtın en ehemmiyetli vazîfesi, onu yazmak ve yazdırmaktır ve intişârına yardım etmektir. Onu yazan veya yazdıran Risâle-i Nûr talebesi ünvanını alır. Ve o ünvan altında her yirmidört saatte benim lisânımla belki yüz def'a, bazen daha ziyâde hayırlı duâlarım ve ma'nevî kazançlarım hissedar olmakla beraber, benim gibi duâ eden kıymetdar binler kardeşlerin ve Risâle-i Nûr talebelerinin duâlarına ve kazançlarına dahi hissedar olur.”

Üstâd Hazretleri tarafından yapılan **“Nûr Talebesi”** ta'rîfindeki bu ayrıntıları, Hazret-i Ali Efendimiz'in de aynı paralelde farklı ifadelerle te'yîd ettiğini, 18. Lem'a'daki şu satırlarda görmekteyiz:

“Hazret-i İmâm-ı Ali (ra) hurûf-u ecnebîyi (latinceyi) İslâmlar içinde kabûl ettirmek hâdisesi ile ulemâ-yı sû'un bid'alara yardımlarından teessüfle bahsedip, o iki hâdisi ortasında irşâdkârâne bazılarının bahsediyor ki, o sekîne olan ism-i A'zam ile ecnebî hurûfuna karşı mukâbele ediyor ve hem ulemâ-yı sû'a karşı muhâlefet ediyor. İşte bu zamanda o adamlar, Risâle-i Nûr şâkirdleri ve nâşirleri oldukları şübhesizdir. Çünkü onlardır ki, hatt-ı Kur'ân'ı muhâfaza ediyorlar ve bid'akâr bir kısım ulemâlara karşı mukâvemet ediyorlar.”

Bir Nûr talebesi, bizzât Üstâd tarafından beyân edilen ve *“Hatt-ı Kur'ân'ın tebdîline karşı,*

Kur'ân şâkirdlerinin bütûn kuvvetleriyle hatt-ı Kur'ânîyi muhâ-fazaya çalışması"
gerektiğine işaret eden bu emsâl ifadeleri, nazar-ı dikkat ve imtisâlden uzak tutabilir mi?

Hazret-i Üstâd'ın hayatta olduğu sürece hiç aksamadan aynen devam etmiş olan yazı hizmetini ve hatt-ı Kur'ân'ı muhâfaza hedefini, onun vefatından sonra bir ayrıntı ve hususî bir kemâl gibi görmek; münferid, indî beyânlarla bu hizmeti bir kısım Nûr talebelerine mahsûs, güzel bir gayretkeşlik olarak göstermeye çalışmak, doğru bir değerlendirme olabilir mi?

Halbuki Üstâd, Risâle-i Nûr'ların ehl-i hakîkate bâkî bir rehber ve lâyetmût bir mürşid olduğunu beyân ederken, talebelerine asıl mürâcaat kaynağı olarak Risâle-i Nûr'ları göstermekte, "Benimle hakîkat meşrebinde sohbet etmek ve görüşmek isteyen adam, hangi risâleyi açsa; benimle değil, hâdim-i Kur'ân olan üstâdıyla görüşür ve hakâik-i îmâniyeden zevkle bir ders alabilir" buyurmaktadır.

Öyleyse sıhhati münâkaşalı nakillerde mutlak referans, Üstâd'ın bizâtihi kendi ifadeleri olmalı, prensip i'tibâriyle Risâle-i Nûr'larla tenâkuza düşmeyen ifadeler makbûlümüz olmalıdır. Kimsenin rivâyeti, asrın imamının kendi sözünden daha mu'teber değildir.

Risâle-i Nûr gibi asrın hizmet programını muhtevî lâyetmût bir eserde bahsi geçen herhangi bir mevzû', gerekçesi ne olursa olsun asılsız bir maslahata binâen söylenmiş kabûl edilirse, bu kabûlün Hazret-i Ali Efendimiz'e nisbet edilen takıyye isnâdından hiçbir farkı yoktur. Böyle kahramân-ı İslâm ve ehl-i îmânın rehberi olan bir zâtı, aslında kabûl etmediği beyânlarla muttasıf görmek, ona muhabbet değildir. O çeşit muhabbetten Hazret-i Üstâd da teberrî eder.

Halbuki Bedüzzaman Hazretleri hurûf-u Kur'âniye'yi muhâfaza hizmetini o kadar önemsiyordu ki, yazdığı mektubunda bile talebelerine:

□□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□
□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□
□□□□□□□□□□

Yani "Risâle-i Nûr'dan yazdığınız ve yazmakta olduğunuz harflerin sayısınca Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun!" diye selâm veriyor, bu vesîle ile dahi onları yazmaya teşvîk ediyordu.

□ □

3 / 3